University of Calicut

Four Year Undergraduate Programme (CUFYUGP)

മലയാള സാഹിത്യാനുശീലനം

(Literary Practice in Malayalam)

കാലിക്കറ്റ് സർവ്വകലാശാല ബി.എ, ഒന്നാം സെമസ്റ്റർ

Ability Enhancement Course (AEC)

Centre for Distance and Online Education (CDOE)
University of Calicut

പഠനക്കുറിപ്പുകൾ തയ്യാറാക്കിയത്

ഡോ. രാജുക്കുട്ടൻ പി.ജി.
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ
സി.ഡി.ഒ.ഇ.
കാലിക്കറ്റ് സർവ്വകലാശാല

മൊഡ്യൂൾ - 3

കവിത

സമുദ്രലംഘനം – എഴുത്തച്ഛൻ

കവിപരിചയം

ആധുനികതയുടെ ഉദയം സംഭവിച്ചതോടെ, മലയാളികൾ അവരുടെ പാരമ്പര്യവും സാംസ്കാരിക പൈതൃകവും കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ തിരിച്ചറിയാൻ ശ്രമിച്ചു. ഈ പ്രവണതയുടെ ഭാഗമായി, തുഞ്ചത്ത് രാമാനുജൻ എഴുത്തച്ഛൻ മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു.

എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളിൽ നിന്നു തന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചോ രചനകൾ ഉണ്ടായ കാലഘട്ടത്തെക്കുറിച്ചോ വ്യക്തമായ വിവരങ്ങൾ ലഭ്യമല്ല. അതിനാൽ സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാർ ഏറെക്കാലം ഗവേഷണം നടത്തി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനസ്ഥലം, ജാതി, പിതൃത്വം, കൃതികൾ, ജീവിതകാലം, വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈ പഠനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, എഴുത്തച്ഛൻ മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരൂർ തുഞ്ചൻപറമ്പ് എന്ന സ്ഥലത്ത് ജനിച്ചതായി കരുതപ്പെടുന്നു. കൂടാതെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യം പാലക്കാട് ജില്ലയിലെ ചിറ്റൂർ ഗുരുമഠം എന്ന സ്ഥലത്തായിരിക്കാമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു.

അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നത് പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലാണെന്ന് പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നു.

“പാദസേവകനായ ഭക്തനാം ദാസൻ ബ്രഹ്മപാദജനജ്ഞാനിനാമാദ്യനായുള്ളോരു ഞാൻ” എന്ന വരിയിൽ നിന്ന്, തുഞ്ചത്ത് രാമാനുജൻ എഴുത്തച്ഛൻ അക്കാലത്തെ ജാതിവ്യവസ്ഥിതിയിൽ താഴ്ന്ന നിലയിലായിരുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. കേരളത്തിൽ ശൂദ്രർ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ചക്കാല നായർ വിഭാഗത്തിലാണ് എഴുത്തച്ഛൻ ജനിച്ചതെന്നത് പൊതുവേ അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്ന അഭിപ്രായമാണ്.

അതേസമയം, എഴുത്തച്ഛന്റെ പിതൃത്വത്തെ ബ്രാഹ്മണവൽക്കരിക്കാൻ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങളെ ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ പോലുള്ള പണ്ഡിതർ വിമർശിച്ചതായി കാണാം. മലയാള ലിപി മുഴുവനായും എഴുത്തച്ഛൻ സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്ന അഭിപ്രായം അതിരുകടന്നതായാണ് കണക്കാക്കുന്നത്.പാട്ടുസാഹിത്യവും മണിപ്രവാളവും പോലുള്ള ശൈലികളിലൂടെ ചിതറിക്കിടന്നിരുന്ന ഭാഷയെ “മലയാളം” എന്ന ഏകീകൃത രൂപത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ പങ്ക് അതുല്യമാണ്. കൂടാതെ, ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ കൃതികളിൽ പ്രയോഗിച്ച് അവയെ ക്രമബദ്ധമാക്കുകയും, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പിന്നീട് “കിളിപ്പാട്ട്” എന്ന ശൈലി രൂപപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഇതിഹാസങ്ങളുടെ വിവർത്തനങ്ങളായിരുന്നുവെങ്കിലും, പലപ്പോഴും അവ മൂലകൃതികളുടെ ആഖ്യാനസൗന്ദര്യത്തെക്കാൾ മികവ് പുലർത്തുന്നതായും കാണാം. അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്, മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ട്, ഹരിനാമകീർത്തനം, ചിന്താരത്നം എന്നിവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന കൃതികൾ.

വാൽമീകി രാമായണം രചിക്കപ്പെട്ടതിന് ശേഷം (ക്രി.മു. രണ്ടാം ശതകം), സംസ്കൃതത്തിലും വിവിധ പ്രാദേശിക ഭാഷകളിലും രാമകഥയ്ക്ക് വലിയ പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിനോടടുത്ത് ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ സംസ്കൃതത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ട കൃതിയാണ് അദ്ധ്യാത്മരാമായണം. ഉത്തരകാണ്ഡം ഉൾപ്പെടെ 65 അധ്യായങ്ങളിലായി ഏകദേശം 2986 പദ്യങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഈ കൃതിയെയാണ് തുഞ്ചത്ത് രാമാനുജൻ എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ മലയാള വിവർത്തനത്തിനായി ആധാരമാക്കിയിരിക്കുന്നത്.

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട് കേരളത്തിലെ ഭക്തിസാഹിത്യത്തിൽ പ്രധാന സ്ഥാനമർഹിക്കുന്ന കൃതിയാണ്. മൂലഗ്രന്ഥത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ എഴുത്തച്ഛൻ ഒഴിവാക്കിയതും ചുരുക്കിയതുമാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഈ

കൃതി വെറും ഭാഷാന്തരം മാത്രമല്ലെന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതുപോലെ, ഇത് പൂർണ്ണമായ വിവർത്തനം മാത്രമെന്ന് പറയുന്നത് യുക്തിയല്ല; പല ഭാഗങ്ങളിലും എഴുത്തച്ഛന്റെ അവതരണം മൂലകൃതിയെക്കാൾ മികവ് പുലർത്തുന്നതായാണ് കാണുന്നത്.

ഈ കൃതി ആകെ ആറു കാണ്ഡങ്ങളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. ബാലകാണ്ഡത്തിൽ ശ്രീരാമന്റെ ജനനവും ബാല്യവും അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡത്തിൽ വനവാസത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ആരണ്യകാണ്ഡത്തിൽ വനവാസജീവിതവും സീതാപഹരണവും ഉൾപ്പെടുന്നു. കിഷ്കിന്ധാകാണ്ഡത്തിൽ സുഗ്രീവനോടുള്ള സൗഹൃദവും ബാലിവധവും വിവരിക്കുന്നു. സുന്ദരകാണ്ഡത്തിൽ ഹനുമാന്റെ ലങ്കാദഹനം ഉൾപ്പെടുന്നു. യുദ്ധകാണ്ഡത്തിൽ രാമ-രാവണ യുദ്ധം അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

കഥയുടെ പ്രവാഹത്തിനിടയിൽ ദീർഘമായ സ്തുതികൾ ഉൾപ്പെടുത്തി അവതരിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഈ കൃതിയുടെ ആഖ്യാനരീതിയുടെ പ്രധാന പ്രത്യേകത.

വൃത്തം

കിളിയെ മുൻനിർത്തി കഥ പറയുന്ന പ്രത്യേക കാവ്യരീതിയാണ് കിളിപ്പാട്ട്. തുഞ്ചത്ത് രാമാനുജൻ എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ രാമായണവും ഭാരതവും പോലുള്ള കിളിപ്പാട്ടുകളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വൃത്തങ്ങൾ പിന്നീട് “കിളിപ്പാട്ടുവൃത്തങ്ങൾ” എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടു.

ഈ വൃത്തങ്ങളിൽ പ്രധാനമായവ കേക, കാകളി, കളകാഞ്ചി, അന്നനട എന്നിവയാണ്. ഇവയിൽ അന്നനട എന്ന വൃത്തം പ്രത്യേകിച്ച് മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ടിൽ ആണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

1. “ലവണജലനിധി ശതകയോജനാ വിസ്തൃതം ലംഘിച്ചു ലങ്കയിൽ ചെല്ലുവാൻ മാരുതി മനുജപരിവൃഢചരണ നളിനയുഗളം മുദാ മാനസേ ചിന്തിച്ചുറപ്പിച്ചു നിശ്ചലം”

ഈ ഭാഗത്തിൽ, സമുദ്രം (ഉപ്പുനീരുള്ള മഹാസമുദ്രം) നൂറുകണക്കിന് യോജന വ്യാപ്തിയുള്ളതാണ് എന്ന് പറയുന്നു. അത്തരം വലിയ സമുദ്രം കടന്ന് ലങ്കയിൽ എത്തണമെന്ന് ഹനുമാൻ (മാരുതി) ഉറച്ച തീരുമാനം എടുക്കുന്നു. മനുഷ്യരിൽ ശ്രേഷ്ഠനായ ശ്രീരാമന്റെ പാദകമലങ്ങൾ മനസ്സിൽ

സന്തോഷത്തോടെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട്, തന്റെ ദൗത്യം ഉറച്ച മനസ്സോടെ നിർണയിക്കുന്നു.

2. “കപിവരരൊടമിതബലസഹിതമുരചെയ്തിതു: കണ്ടുകൊൾവിൻ നിങ്ങളെങ്കിലെല്ലാവരും”

ഇവിടെ, ഹനുമാൻ മറ്റ് വാനരശ്രേഷ്ഠരോടു സംസാരിക്കുന്നു. തന്റെ അതിരില്ലാത്ത ശക്തിയെക്കുറിച്ച് അവരോട് പറഞ്ഞു, “നിങ്ങൾ എല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ച് നോക്കൂ” എന്ന് അവരെ സാക്ഷിയാക്കുന്നു. തന്റെ കഴിവിൽ ആത്മവിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതും, പ്രവർത്തി തുടങ്ങുന്നതിന് മുൻപ് കൂട്ടുകാരോട് അറിയിക്കുന്നതുമാണ് ഈ ഭാഗത്തിന്റെ ആശയം

3. “മമജനകസദൃശനഹമതിചപലമംബരേ മാനേന പോകുന്നിതാശരേശാലയേ”

ഈ വരിയിൽ ഹനുമാൻ തന്റെ ശക്തിയും
വേഗവും വ്യക്തമാക്കുന്നു. “എന്റെ പിതാവിനെപ്പോലെ (വായുവിനെപ്പോലെ) ഞാൻ അതിവേഗത്തോടെ ആകാശത്തിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് ലങ്ക എന്ന ശത്രുക്കളുടെ ആവാസസ്ഥാനത്ത് എത്തും” എന്ന ആത്മവിശ്വാസമാണ് ഇവിടെ പ്രകടമാകുന്നത്.

4. “അജതനയതനയശരസമമധിക സാഹസാ ലദൈവ പശ്യാമി രാമപത്നീമഹം”

ഇവിടെ ഹനുമാൻ പറയുന്നു: “ഞാൻ ദശരഥന്റെ പുത്രനായ ശ്രീരാമന്റെ അമ്പുപോലെ അതിവേഗത്തിലും ധൈര്യത്തിലും സീതാദേവിയെ കണ്ടെത്തും.” അതായത്, തന്റെ ദൗത്യം വിജയകരമായി പൂർത്തിയാക്കുമെന്ന് അവൻ ഉറപ്പിക്കുന്നു.

5. “അഖിലജഗദധിപനൊടു വിരവിലറിയിപ്പനി അദ്യ കൃതാർത്ഥനായേൻ കൃതാർത്ഥോസ്മ്യഹം”

ഈ ഭാഗത്തിൽ, “സീതയെ കണ്ട വിവരം ഞാൻ ഉടൻ തന്നെ ലോകത്തിന്റെ അധിപനായ ശ്രീരാമനോട് അറിയിക്കുമ്പോൾ, ഞാൻ ജീവിതലക്ഷ്യം നേടിയവനാകും” എന്നാണ് ഹനുമാൻ പറയുന്നത്. തന്റെ ദൗത്യം പൂർത്തിയാക്കുന്നതാണ് തന്റെ പരമസന്തോഷമെന്ന് ഹനുമാൻ കാണിക്കുന്നു.

6. “പ്രണതജനബഹുജനനമരണഹരനാമകം പ്രാണപ്രയാണകാലേ നിരൂപിപ്പവൻ ജനിമരണ ജലനിധിയെ വിരവൊടു കടക്കുമ-ജ്ജന്മനാ കിം പുനസ്തസ്യ ദൂതോസ്മ്യഹം”

ഇവിടെ, “ശ്രീരാമന്റെ നാമം ജപിക്കുന്നവർക്ക് ജനനമരണചക്രം എന്ന മഹാസമുദ്രം പോലും എളുപ്പത്തിൽ കടക്കാൻ കഴിയും. അങ്ങനെ മഹത്തായ രാമന്റെ ദൂതനായ ഞാൻ, ഈ ചെറിയ സമുദ്രം കടക്കുന്നത് എങ്ങനെ വലിയ കാര്യം ആകും?” എന്നാണ് ഹനുമാൻ പറയുന്നത്. ഹനുമാൻ ഇവിടെ തന്റെ ദൗത്യത്തിൽ ആത്മവിശ്വാസവും ഭക്തിയും ഒരുപോലെ പ്രകടമാക്കുന്നു.

7. “തദനു മമ ഹൃദി സപദി രഘുപതിരനാരതം തസ്യാംഗുലീയവുമുണ്ടു ശിരസ്സിമേ”

ഇവിടെ ഹനുമാൻ പറയുന്നു: “അതിനുശേഷം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എപ്പോഴും ശ്രീരാമൻ വസിക്കുന്നുണ്ട്; കൂടാതെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മോതിരം (അംഗുലീയം) എന്റെ കയ്യിൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.”

ഇത് ഹനുമാന്റെ അഗാധമായ ഭക്തിയെയും, ദൗത്യത്തിനുള്ള ആത്മവിശ്വാസത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

8. “കിമപി നഹി ഭയമുദധി സപദി തരിതും നിങ്ങൾ കീശപ്രവരരേ! ഖേദിയായ്കേതുമേ”

ഈ വരിയിൽ ഹനുമാൻ മറ്റ് വാനരന്മാരോട് പറയുന്നു: “ഈ സമുദ്രം കടക്കാൻ എനിക്ക് യാതൊരു ഭയവും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട്, വാനരശ്രേഷ്ഠരായ നിങ്ങൾ ആരും വിഷമിക്കേണ്ടതില്ല.”

ഇവിടെ ഹനുമാൻ്റെ ധൈര്യവും ആത്മവിശ്വാസവും വ്യക്തമാണ്.

9. “ഇതി പവനതനയനുരചെയ്തു വാലും നിജമേറ്റമുയർത്തിപ്പരത്തിക്കരങ്ങളും അതിവിപുലഗളതലവുമാർജവമാക്കിനിന്നാകുഞ്ചിതാംഘ്രിയായൂർദ്ധ്വനയനനായ്”

ഇവിടെ ഹനുമാൻ തന്റെ പ്രവൃത്തിക്ക് തയ്യാറാകുന്ന ദൃശ്യമാണ് വരച്ചുകാണിക്കുന്നത്. വാലുയർത്തി, കൈകൾ നീട്ടി, വലിയ വക്ഷസ്സും

ശരീരവും നേരെ നിർത്തി, കാൽ മടക്കി, മുകളിലോട്ട് നോക്കി ചാടാൻ തയ്യാറായി നിൽക്കുന്നു.
ഇത് ദൃശ്യാവിഷ്കാരപരമായ ശക്തമായ വിവരണമാണ്.

10. "ദശവദനപുരിയിൽ നിജഹൃദയവുമുറപ്പിച്ചു ദക്ഷിണദിക്കുമാലോക്യ ചാടീടിനാൻ."

ഈ ഭാഗത്തിൽ, "രാവണന്റെ (പത്ത് തലകളുള്ളവന്റെ) ലങ്കയെ ലക്ഷ്യമാക്കി, മനസ്സുറപ്പിച്ച് ദക്ഷിണദിക്കിലേക്ക് നോക്കി ഹനുമാൻ വലിയൊരു ചാട്ടം ചാടി.

ഇത് സമുദ്രലംഘനത്തിന്റെ തുടക്കഘട്ടം സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

കുറിപ്പ് .

സീതയെ അന്വേഷിക്കാൻ ഹനുമാൻ സമുദ്രം ചാടിക്കടക്കാൻ തയ്യാറാകുന്ന രംഗമാണ് ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നത്. നൂറ് യോജന വ്യാപ്തിയുള്ള കടൽ കടന്ന് ലങ്കയിൽ എത്താൻ ഹനുമാൻ തീരുമാനിക്കുന്നു. അതിന് മുമ്പ്, മനുഷ്യരിൽ ശ്രേഷ്ഠനായ ശ്രീരാമന്റെ പാദങ്ങളെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ച് ഉറച്ച മനസ്സോടെ നിൽക്കുന്നു.
അതിനുശേഷം, ഹനുമാൻ വാനരശ്രേഷ്ഠരോട് ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ പറയുന്നു: "നിങ്ങൾ എല്ലാവരും നോക്കിക്കൊള്ളൂ. എന്റെ പിതാവായ വായുവിനെപ്പോലെ അതിവേഗത്തിൽ ഞാൻ ആകാശത്തിലൂടെ ലങ്കയിലേക്ക് പോകുന്നു." ദശരഥന്റെ മകനായ രാമന്റെ അമ്പുപോലെ വേഗത്തിൽ സീതയെ കണ്ടെത്തുമെന്നും അവൻ പറയുന്നു.
സീതയെ കണ്ട ശേഷം, ലോകത്തിന്റെ അധിപനായ രാമനോട് ഈ വാർത്ത അറിയിക്കുമ്പോൾ താൻ ജീവിതലക്ഷ്യം നേടിയവനാകും എന്ന് ഹനുമാൻ കരുതുന്നു. രാമന്റെ നാമം ജപിക്കുന്നവർക്ക് ജനനമരണചക്രത്തിൽ നിന്ന് മോക്ഷം ലഭിക്കുമെന്നും, അങ്ങനെ മഹത്തായ രാമന്റെ ദൂതനായ തനിക്കു ഈ കടൽ കടക്കുന്നത് എളുപ്പമാണെന്നും അവൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.
കൂടാതെ, രാമൻ എപ്പോഴും തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വസിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, രാമന്റെ മോതിരം തന്റെ കൈവശമുണ്ടെന്നും ഹനുമാൻ പറയുന്നു. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഈ സമുദ്രം കടക്കാൻ തനിക്കു യാതൊരു ഭയവുമില്ലെന്നും വാനരന്മാർക്ക് ആശ്വാസം നൽകുന്നു.

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ ശേഷം, ഹനുമാൻ ചാടാൻ തയ്യാറാവുന്നു. വാൽ ഉയർത്തി, കൈകൾ പരത്തി, ശരീരം ഉറപ്പിച്ച്, കാൽ നിലത്ത് പതിച്ചു, മേലോട്ടു നോക്കി, രാവണന്റെ ലങ്കയെ ലക്ഷ്യമാക്കി തെക്കുദിക്കിലേക്ക് വലിയൊരു ചാട്ടം ചാടുന്നു.

ചോദ്യങ്ങളും ഉത്തരസൂചികകളും

1.കിളിപ്പാട്ട് എന്നാൽ എന്ത് ?

മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവായി അറിയപ്പെടുന്ന തുഞ്ചത്ത് എഴുത്തച്ഛൻ രചിച്ച മഹത്തായ കൃതിയാണ് അദ്ധ്യാത്മ രാമായണം കിളിപ്പാട്ട്. കേരളത്തിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വായിക്കപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൊന്നായ ഇതിൽ രാമായണകഥ ആത്മീയതയുടെ ദൃഷ്ടികോണിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.
ഇത് "കിളിപ്പാട്ട്" ശൈലിയിലാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതായത്, ഒരു കിളിയെ കൊണ്ട് പാടിക്കുന്ന രീതിയിലാണ് അഥവാ കഥ പറയുന്ന രീതിയിലാണ് ഇതിന്റെ രചന. ഭാഷാപരമായ പ്രത്യേകതയുംഭക്തിരസം നിറഞ്ഞ അവതരണവും കൃതിയെ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു.
ഈ കൃതിയിൽ രാമൻ ദൈവസ്വരൂപനായ അവതാരമായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകഥ—ജനനം, വനവാസം, സീതാപഹരണം, രാവണവധം—എന്നിങ്ങനെയുള്ള സംഭവ ങ്ങളെ ഒട്ടേറെ ജീവിത സന്ദേശങ്ങളോടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ധർമ്മം, സത്യനിഷ്ഠ, ഭക്തി എന്നിവയാണ് ഇതിലെ പ്രധാന പ്രമേയങ്ങൾ.എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാഷ ലളിതവും സംഗീതാത്മകവുമാണ്. സംസ്കൃതത്തിന്റെ സ്വാധീനമുള്ളതായിട്ടും, സാധാരണ മലയാളികൾക്ക് ഗ്രഹിക്കാൻ എളുപ്പമുള്ള രീതിയിലാണ് രചന. കിളിപ്പാട്ട് ശൈലി കൃതിക്ക് കൂടുതൽ മാധുര്യം നൽകുന്നു.
മലയാളസാഹിത്യത്തിലെഭക്തികാവ്യങ്ങളുടെ ശ്രേഷ്ഠ ഉദാഹരണമാണ് ഈ കിളിപ്പാട്ട്.
രാമായണകഥയെ ജനകീയമാക്കിയ കൃതി.
മലയാളഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്കും സാഹിത്യപരമായ ഉയർച്ചയ്ക്കും വലിയ സംഭാവന നൽകി.അദ്ധ്യാത്മ രാമായണം കിളിപ്പാട്ട് ഭക്തിയും

സാഹിത്യസൗന്ദര്യവും ഒരുമിച്ചുചേരുന്നകൃതിയാണ്.മലയാളികളുടെ ആത്മീയജീവിതത്തിൽ ഇന്നും വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്ന ഈ കൃതി, എഴുത്തച്ഛന്റെ അനശ്വര സൃഷ്ടിയായി നിലനിൽക്കുന്നു.

2. അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിലെ സമുദ്ര ലംഘനം" എന്ന ഭാഗത്തിന്റെ ആശയം സംഗ്രഹിക്കുക?

തുഞ്ചത്ത് എഴുത്തച്ഛൻ രചിച്ച ഈ കൃതിയിൽ, ഹനുമാൻ സമുദ്രം ചാടിക്കടന്ന് ലങ്കയിലെത്തുന്ന രംഗം വളരെ മനോഹരമായി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഹനുമാൻ്റെഭക്തിയും ധീരതയും പ്രകടമാകുന്നതാണ് ഈ കാവ്യ ഭാഗം.

സീതയെ കണ്ടെത്താൻ രാമൻ ഹനുമാനെ ദൂതനായി അയക്കുന്നു. ലങ്കയിൽ എത്താൻ മുന്നിൽ വലിയ സമുദ്രം തടസ്സമായി നിൽക്കുന്നു.
എന്നാൽ, രാമനോടുള്ള അഗാധമായ ഭക്തിയും ആത്മവിശ്വാസവും ഹനുമാനെ സമുദ്രം കീഴടക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. രാമന്റെ പാദങ്ങൾ മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ച്, രാമനാമസ്മരണയോടെ, ഹനുമാൻ അതിപ്രബലമായ ചാട്ടം നടത്തി സമുദ്രം ലംഘിക്കുന്നു.യാത്രയ്ക്കിടെ നിരവധി തടസ്സങ്ങൾ നേരിടുന്നു—ദേവതകളുടെ പരീക്ഷണങ്ങളും അസുരശക്തികളുടെ പ്രതിബന്ധങ്ങളും. എന്നാൽ അവയെല്ലാം തന്റെ ബുദ്ധിയും ശക്തിയും ഉപയോഗിച്ച് മറികടന്ന് അവസാനം ലങ്കയിലെത്തി അശോകവനത്തിൽ സീതയെ കണ്ടെത്തുന്നു.

ഹനുമാന്റെ വിജയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാരീരിക ശക്തി മാത്രമല്ല, രാമനോടുള്ള അചഞ്ചല ഭക്തിയിലൂടെയുമാണ് സാധിക്കുന്നത്.അസാധ്യമായതായി തോന്നുന്ന കാര്യങ്ങൾ പോലും ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ നേടാമെന്ന സന്ദേശമാണ് ഇവിടെ കാണാനാവുന്നത്. ജീവിതത്തിൽ വരുന്ന തടസ്സങ്ങളെ ധൈര്യത്തോടെയും ബുദ്ധിയോടെയും നേരിടണം എന്ന പാഠം ഈ ഭാഗത്ത് പ്രസക്തമായി തീരുന്നു.
"ഹനുമാന്റെ സമുദ്രലംഘനം" എന്ന ഈ ഭാഗം ഭക്തി, ധൈര്യം എന്നിവയുടെ സമന്വയമാണ്. മനുഷ്യൻ അചഞ്ചലമായ ഇച്ഛാശക്തിയോടെയും ആത്മവിശ്വാസത്തോടെയും മുന്നോട്ട് പോയാൽ

ഏതു വലിയ തടസ്സവും അതിജീവിക്കാമെന്ന ശാശ്വത സന്ദേശമാണ് ഈ കാവ്യ ഭാഗം നൽകുന്നത്.

ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത

കുമാരനാശാൻ

1873 ഏപ്രിൽ 12-ന് തിരുവനന്തപുരത്തിനു സമീപമുള്ള കായിക്കരയിലെ തൊമ്മൻവിളാകം എന്ന ഇടത്തരം ഈഴവകുടുംബത്തിലാണ് കുമാരനാശാൻ ജനിച്ചത്. അച്ഛൻ നാരായണനും അമ്മ കാളിയമ്മയുമാണ്. ബാല്യത്തിൽ കുടിപ്പള്ളിക്കൂടത്തിൽ കണക്കും എഴുത്തും അഭ്യസിച്ച ശേഷം കൊച്ചുരാമൻ വൈദ്യരുടെ കീഴിൽ സംസ്കൃതപഠനം ആരംഭിച്ചു. പിന്നീട് മലയാം പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ചില വർഷങ്ങൾ പഠനം തുടരുകയും ചെയ്തു.
ജീവിതത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ കുറച്ചുകാലം അധ്യാപകനായും പിന്നീട് ഒരു വ്യാപാരിയുടെ കണക്കുപിള്ളയായും ജോലി ചെയ്തു. 1891-ൽ ശ്രീനാരായണഗുരുവിനെ കണ്ടുമുട്ടിയത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലെ വലിയ വഴിത്തിരിവായി. ഗുരുവിന്റെ നിർദേശപ്രകാരം 1895-ൽ ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു. ഡോ. പൽപ്പുവിന്റെ സഹായത്തോടെ ബാംഗ്ലൂർ, മദ്രാസ്, കൽക്കത്ത എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ പഠനം നടത്തി. ഈ കാലയളവിൽ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിലും നല്ല അറിവ് നേടി.
1903-ൽ എസ്.എൻ.ഡി.പി യോഗത്തിന്റെ സ്ഥാപക സെക്രട്ടറിയായി നിയമിതനായി, 1920 വരെ ആ സ്ഥാനത്ത് തുടരുകയും സംഘടനയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് വലിയ സംഭാവന നൽകുകയും ചെയ്തു. സംഘടനയുടെ മാസികയായ വിവേകോദയം പത്രത്തിന്റെ പത്രാധിപരായും സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു. 1907-ൽ വീണപൂവ് എന്ന കൃതിയിലൂടെ സാഹിത്യലോകത്ത് ശ്രദ്ധേയനായിത്തുടങ്ങി.
1913-ൽ തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിന്റെ നാമനിർദേശത്തോടെ ശ്രീമൂലം പ്രജാസഭയിലെ അംഗമായി. 1924-ൽ പല്ലനയാറ്റിൽ ഉണ്ടായ റെഡീമർ ബോട്ടപകടത്തിൽപ്പെട്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം അവസാനിച്ചത്.
കൃതികൾ.

സൗന്ദര്യലഹരി
വീണപൂവ്
സിംഹപ്രസവം
നളിനി (അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സ്നേഹം)
ലീല
ബാലരാമായണം
ശ്രീബുദ്ധചരിതം
ഗ്രാമവൃക്ഷത്തിലെ കുയിൽ
ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത
പ്രരോദനം
പുഷ്പവാടി
ദുരവസ്ഥ
ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി
കരുണ
മണിമാല, വനമാല

, ഭക്തി, സാമൂഹികബോധം, സ്നേഹം, മനുഷ്യസമത്വം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി നിരവധി ശ്രദ്ധേയകൃതികൾ മലയാളസാഹിത്യത്തിന് സംഭാവന ചെയ്ത മഹാകവിയാണ് കുമാരനാശാൻ.

കാവ്യസന്ദർഭം

ചിന്താവിഷ്ടയായസീതഎന്നകൃതിയിൽ

സീതപലരെയുംകുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നു—കുട്ടികൾ, ലക്ഷ്മണൻ, ആശ്രമത്തിലെ സ്ത്രീകൾ, നഗരത്തിലെ സ്ത്രീകൾ, രാമൻ എന്നിവരൊക്കെ അവളുടെ മനസ്സിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നു. ഇതിൽ ലക്ഷ്മണനെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകൾ പ്രത്യേക ഗൗരവത്തോടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു (ശ്ലോകങ്ങൾ 45–54).

ലക്ഷ്മണനെ ഓർക്കുമ്പോൾ സീതയുടെ മനസ്സിൽ സ്നേഹവും ആദരവുമാണ് ,കൂടുതൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത്. മറ്റു ബന്ധങ്ങളെക്കാൾ തുല്യതയോടുകൂടിയ സ്നേഹവും കരുതലും ലക്ഷ്മണനോടുള്ള ഓർമ്മകളിലാണ് ശക്തമായി കാണുന്നത്. കൃതജ്ഞതയോടുകൂടിയ ഈ ഓർമ്മകളിൽ സ്നേഹം കൂടുതൽ ആഴം നേടുന്നതായി തോന്നുന്നു.

ലക്ഷ്മണനെ വിശേഷിപ്പിക്കാൻ സീത നാല് ഗുണങ്ങൾ പറയുന്നു—അതിധീരൻ, അളവറ്റ ശക്തിയുള്ളവൻ, ബുദ്ധിമാൻ, സഹോദരഭക്തൻ. ഈ

ഗുണങ്ങൾ എല്ലാം സമപ്രാധാന്യമുള്ളതാണെങ്കിലും, "അഗ്രജഭക്തൻ" എന്ന ഗുണത്തിലാണ് അവയുടെ സാരാംശം കൂടുതൽ ഒത്തുചേരുന്നത്.

അങ്ങനെ സഹോദരസ്നേഹത്തിൽ അത്യന്തം നിഷ്ഠയുള്ള ലക്ഷ്മണൻ തന്നെ വിടവാങ്ങാനാകാതെ വേദനിച്ചു കണ്ണീരൊഴുക്കുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ സീതയുടെ ഹൃദയം തകർന്നുപോയതായി അവൾ അനുഭവിക്കുന്നു. വനത്തിലും നഗരത്തിലും ഒരുപോലെ സംരക്ഷണവും സേവനവും നൽകിയ ലക്ഷ്മണന്റെ സമർപ്പിതജീവിതം സീത ഓർക്കുന്നു.

അതോടൊപ്പം, ഒരിക്കൽ ലക്ഷ്മണനെതിരെ പറഞ്ഞ കടുത്ത വാക്കുകളും സീതയുടെ മനസ്സിൽ ഉയരുന്നു. "മനസ്സ് ചിലപ്പോൾ തെറ്റായ വഴിയിലേക്ക് വഴുതിപ്പോകും" എന്ന് അവൾ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, ലക്ഷ്മണനിൽ ആരോപിച്ച കുറ്റങ്ങൾ തന്നിലും ഉണ്ടോ എന്നൊരു ആത്മപരിശോധനയും സീതയിൽ ഉദിക്കുന്നു.

ഇന്ദ്രജിത്തിനെ പോലുള്ള ശക്തനായ ശത്രുവിനെ നേരിട്ട് ലക്ഷ്മണൻ പോരാടിയ കഥ കേട്ടപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധൈര്യവും മഹത്വവും സീത കൂടുതൽ തിരിച്ചറിയുന്നു. കൂടാതെ, തന്റെ മക്കളെ കാണുമ്പോൾ ലക്ഷ്മണന് ഉണ്ടാകുന്ന നിർമലമായ സന്തോഷം സീതയുടെ മനസ്സിൽ വ്യക്തമായ ഒരു ഭാവനയായി ഉയരുന്നു.

അവസാനമായി, ലക്ഷ്മണൻ ദീർഘകാലം രാമനോടൊപ്പം സന്തോഷത്തോടെ ജീവിക്കട്ടെ എന്ന ആശംസയേക്കാൾ ആഴമുള്ള ഒരു ഹൃദയബന്ധം ഈ ഓർമ്മകളിലൂടെ പ്രകടമാകുന്നു. സീതയുടെ ഈ ചിന്തകൾ ലക്ഷ്മണനോടുള്ള അവളുടെ സ്നേഹവും ആദരവുമെത്ര ശക്തമാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

കാവ്യഭാഗം -വിശദപഠനം

പുരികം പുഴുപോൽ പിടഞ്ഞകം-ഞെരിയും തൻതല താങ്ങി കൈകളാൽ
പിരിവാനരുതാഞ്ഞു കണ്ണുനീർ-ചൊരിയും ലക്ഷ്മണനെ സ്മരിപ്പൂ ഞാൻ

ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത എന്ന കൃതിയിലെ ഈ വരികളിൽ ലക്ഷ്മണനെക്കുറിച്ചുള്ള സീതയുടെ ദുഃഖഭരിതമായ ഓർമ്മയാണ് പ്രതിഫലിക്കുന്നത്.

“പുരികം പുഴുപോലെ പിടഞ്ഞ്, ഹൃദയം വേദനകൊണ്ട് ഞെരിഞ്ഞ്, തല കൈകളാൽ താങ്ങി, പിരിയാൻ കഴിയാതെ കണ്ണുനീർ ഒഴുക്കിയിരുന്ന ലക്ഷ്മണനെ ഞാൻ ഓർക്കുന്നു”
ഇവിടെ സീത ലക്ഷ്മണൻ്റെ വിടപറയുന്ന വേളയിലെ അവസ്ഥയെ ഓർക്കുകയാണ്. രാമനോടും സീതയോടും അത്യന്തം സ്നേഹവും ഭക്തിയും പുലർത്തിയ ലക്ഷ്മണന് ഇവരിൽ നിന്ന് വേർപിരിയുന്നത് സഹിക്കാനാവാത്ത ദുഃഖമായി തോന്നി.

“പുരികം പുഴുപോൽ പിടഞ്ഞകം” എന്നത് ലക്ഷ്മണന്റെ ദുഃഖത്തിന്റെ അതിശക്തമായ പ്രകടനമാണ്. മനസ്സിലെ വേദന പുറത്തേക്കു ശരീരഭാഷയായി കാണാനാകുന്നു.
“ഞെരിയും” എന്നത് ഉള്ളിലെ വേദന എത്ര ശക്തമാണെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു:
തല കൈകൊണ്ട് താങ്ങി നിൽക്കുന്നത്, ദുഃഖം സഹിക്കാൻ കഴിയാത്ത അവസ്ഥയെ കാണിക്കുന്നു.
വിരഹദുഃഖം:
“പിരിവാനരുതാഞ്ഞു” എന്നത് സീതയെയും രാമനെയും വിട്ടുപിരിയാൻ ലക്ഷ്മണന് കഴിയാത്ത അവസ്ഥയാണ്.
ലക്ഷ്മണൻ്റെ സ്നേഹവും ഭക്തിയും എത്ര ആഴമുള്ളതാണെന്ന് കണ്ണുനീരിലൂടെ വ്യക്തമാകുന്നു.ഈ വരികൾ ലക്ഷ്മണന്റെ അഗ്രജഭക്തിയും സ്നേഹവും എത്രമാത്രം ശക്തമാണെന്ന് കാണിക്കുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ, അവന്റെ ദുഃഖഭരിതമായ അവസ്ഥ സീതയുടെ മനസ്സിൽ ആഴത്തിലുള്ള സ്വാധീനം ചെലുത്തിയതും വ്യക്തമാക്കുന്നു.

“അതിധീരനമേയശക്തിയ-മ്മതിമാനഗ്രജഭക്തനാവിധം
കദനം കലരുന്ന കണ്ടൊരെൻ-ഹൃദയം വിട്ടഴൽ പാതി പോയിതേ”
ഇവിടെ സീത ലക്ഷ്മണന്റെ മഹത്വത്തെ ഓർക്കുന്നു.
അതിധീരൻ ,
അമേയശക്തിയുള്ളവൻ (അളവറ്റ ശക്തിയുള്ളവൻ)
മതിമാൻ (ബുദ്ധിമാൻ)
അഗ്രജഭക്തൻ (സഹോദരനോടുള്ള ഭക്തി നിറഞ്ഞവൻ)
ഇങ്ങനെ എല്ലാഗുണങ്ങളും ഉള്ള ലക്ഷ്മണൻ പോലും വേർപിരിയുമ്പോൾ ദുഃഖത്തോടെ കരയുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ സീതയുടെ ഹൃദയം തകർന്നുപോയതായി അവൾ പറയുന്നു. “ഹൃദയം വിട്ടഴൽ പാതി

പോയിതേ" എന്നത് അത്യന്തം വേദനയെയും മാനസിക ക്ഷോഭത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

"വനപത്തനഭേദചിന്തവി- ട്ടനഘൻ ഞങ്ങളൊടൊത്തു വാണു നീ
വിനയാർദ്രമെനിക്കു കേവലം നിനയായ് വാൻ പണി തമ്പി! നിൻമുഖം"
ഇവിടെ സീത ലക്ഷ്മണന്റെ സ്വഭാവവും സേവനനിഷ്ഠയും ഓർക്കുന്നു.
വനത്തിലോ നഗരത്തിലോ എന്ന വ്യത്യാസമില്ലാതെ, എല്ലായിടത്തും ഒരുപോലെ സീതയെയും രാമനെയും സേവിച്ചവനാണ് ലക്ഷ്മണൻ.
അവൻ നിർമലഹൃദയനും വിനയശീലനുമായിരുന്നു.
തനിക്ക് ഒരേയൊരു ആശ്വാസം ലക്ഷ്മണന്റെ സാന്നിധ്യവും അവന്റെ മുഖവും കാണുന്നതായിരുന്നു എന്ന് സീത പറയുന്നു.
"തമ്പി" എന്ന വിളിയിലൂടെ സീതയുടെ സ്നേഹവും ആത്മബന്ധവും വ്യക്തമാകുന്നു.
ഈ വരികളിലൂടെ ലക്ഷ്മണന്റെ ധൈര്യം, ശക്തി, ബുദ്ധി, സഹോദരഭക്തി എന്നിവയും, വിനയവും സേവനനിഷ്ഠയും സീത സ്മരിക്കുന്നു. കൂടാതെ, അവനോടുള്ള സീതയുടെ സ്നേഹവും വേർപിരിയലിന്റെ വേദനയും വളരെ ആഴത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

"ഗിരികാനനഭംഗി ഞങ്ങൾ കണ്ടരിയോരുത്സവമായ് കഴിച്ചുനാൾ
അരിഭീഷണ! നീ വഹിച്ചൊര പരിചര്യാവ്രതനിഷ്ഠയൊന്നിനാൽ"

ഇവിടെ സീത വനവാസകാലത്തെ അനുഭവങ്ങൾ ഓർക്കുന്നു. പർവ്വതങ്ങളും കാടുകളും നിറഞ്ഞ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം അവർ ഉത്സവംപോലെ ആസ്വദിച്ചിരുന്ന ദിവസങ്ങളായിരുന്നു. അതിന് പ്രധാനകാരണം ലക്ഷ്മണന്റെ സമർപ്പിതമായ സേവനമാണ്.
"അരിഭീഷണ" എന്ന വിശേഷണം ലക്ഷ്മണന്റെ വീരത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ശത്രുക്കൾക്ക് ഭീഷണിയായിരുന്നെങ്കിലും, സീതക്കും രാമനും വേണ്ടി അവൻ പൂർണ്ണ സമർപ്പണത്തോടെ സേവനം ചെയ്തിരുന്നു. അവന്റെ പരിചര്യാവ്രതനിഷ്ഠ (സേവനത്തിൽ ഉള്ള ദൃഢനിശ്ചയം) കൊണ്ടാണ് ആവനജീവിതംസുഖകരമായത്.

"കടുവാക്കുകൾ കേട്ടു കാനനം നടുവേയെന്നെ വെടിഞ്ഞു മുമ്പു നീ
വെടിവാൻ തരമായ് മറിച്ചുമേ; കുടിലം കർമവിപാകമോർക്കുകിൽ"

ഇവിടെ സീത തന്റെ പഴയ തെറ്റുകളെ ഓർക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ കോപത്തിൽ പറഞ്ഞ കടുത്ത വാക്കുകൾ കേട്ട് ലക്ഷ്മണൻ വനത്തിനുള്ളിൽ അവളെ വിട്ടുപോയ സംഭവം അവൾ ഓർക്കുന്നു.
ആ സംഭവത്തെ ഇപ്പോൾ അവൾ വ്യത്യസ്തമായി വിലയിരുത്തുന്നു. അന്ന് ലക്ഷ്മണനെ കുറ്റപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞത് തെറ്റായിരുന്നു എന്ന് അവൾ തിരിച്ചറിയുന്നു. “കർമവിപാകം” എന്നത് സ്വന്തം പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലമാണെന്ന തിരിച്ചറിവാണ്.
അതായത്, അന്ന് സംഭവിച്ച വേർപിരിയലും ദുരന്തങ്ങളും തന്റെ സ്വന്തം പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലമായിരിക്കാം എന്ന് സീത ആത്മപരിശോധന നടത്തുന്നു.
ലക്ഷ്മണന്റെ സമർപ്പിതമായ സേവനവും അതുകൊണ്ട് വനജീവിതം സുഖകരമായതും
സീതയുടെ ആത്മപരിശോധനയും, മുമ്പ് പറഞ്ഞ കടുത്ത വാക്കുകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഖേദവുംഇതിലൂടെ സീതയുടെ ഹൃദയത്തിലെ നന്ദിയും പാശ്ചാത്താപവും ഒരുപോലെ ശക്തമായി പ്രകടമാകുന്നു.

കനിവാർമനുജാ ! പൊറുക്ക ഞാൻ
നിനയാതോതിയ കൊള്ളി വാക്കുകൾ
അനിയന്ത്രിതമായ് ചിലപ്പൊഴി
മനമോടാത്ത കുമാർഗ്ഗമില്ലടോ.

“കനിവാർന്ന അനുജാ! പൊറുക്ക” എന്നത് ലക്ഷ്മണനോട് സീത ഹൃദയത്തിൽ നിന്നുള്ള ക്ഷമ ചോദിക്കുന്നതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.
അവിവേകത്തിൽ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ:
“നിനയാതോതിയ കൊള്ളിവാക്കുകൾ” എന്നത് ആലോചിക്കാതെ പറഞ്ഞ കടുത്ത വാക്കുകളെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. സീതക്ക് ഇപ്പോൾ അതിൽ ഖേദമുണ്ട്.

“അനിയന്ത്രിതമായ് ചിലപ്പോൾ ഈ മനസ്സ് തെറ്റായ വഴിയിലേക്ക് പോകും” എന്നത് മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ ദൗർബല്യമാണ്. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ വികാരാധീനമായി തെറ്റുകൾ സംഭവിക്കാം എന്ന് അവൾ

തിരിച്ചറിയുന്നു.സീത ഇവിടെ മറ്റുള്ളവരെ കുറ്റപ്പെടുത്താതെ, സ്വന്തം തെറ്റുകളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ആത്മപരിശോധന നടത്തുകയാണ്.
ഈ വരികൾ സീതയുടെ വിനയവും മനസ്സിന്റെ വിശുദ്ധിയും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. അവൾ തന്റെ തെറ്റുകൾ അംഗീകരിച്ച് ക്ഷമ ചോദിക്കുന്നതിലൂടെ, മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിലെ ദൗർബല്യങ്ങളും ആത്മബോധവും എത്ര ഗൗരവമുള്ളതാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു.
:
"വിരഹാർത്തിയിൽ വാടിയേകനായ് കരകാണാത്ത മഹാവനങ്ങളിൽ
തിരിയുംരഘുനാഥനെത്തുണ
ച്ചരിയോരന്വയമുദ്ധരിച്ചു നീ"

ഇവിടെ സീത, രാമൻ വിരഹദുഃഖത്തിൽ ഒറ്റപ്പെട്ട് വനങ്ങളിൽ അലഞ്ഞുനടന്ന അവസ്ഥയെ ഓർക്കുന്നു. അത്തരമൊരു സമയത്ത് രാമനെ ഒറ്റയ്ക്കാക്കാതെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നവൻലക്ഷ്മണനായിരുന്നു.ലക്ഷ്മണൻ തന്റെ സഹോദരനോടുള്ള കടമയും ബന്ധവും കാത്തുസൂക്ഷിച്ച്, രാമന് ആത്മവിശ്വാസവും പിന്തുണയും നൽകി. "അന്വയം ഉദ്ധരിച്ചു" എന്നത് കുടുംബബന്ധത്തിന്റെ മഹത്വം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ്.
രണ്ടാംഭാഗത്തിന്റെ അർത്ഥവും ആശയവും:
"പരദുർജയനിന്ദ്രജിത്തുമായ്- പൊരുതും നിൻകഥ കേട്ടു വെമ്പലാൽ
കരൾ നിന്നിലിയന്ന കൂറുതൻ- പെരുതാമാഴമറിഞ്ഞിതന്നിവൾ"
ഇവിടെ ലക്ഷ്മണന്റെ വീരത്വം സീത തിരിച്ചറിയുന്നു. അത്യന്തം ശക്തനായ ഇന്ദ്രജിത്തിനെതിരെ ലക്ഷ്മണൻ നടത്തിയ യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ച് കേട്ടപ്പോൾ, അവന്റെ ധൈര്യവും ശക്തിയും അവൾക്കു കൂടുതൽ വ്യക്തമാകുന്നു.അതുവരെലക്ഷ്മണനോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴം അവൾ പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ സംഭവത്തിന് ശേഷം, അവനോടുള്ള സ്വന്തം സ്നേഹവും ബന്ധവും എത്ര ശക്തമാണെന്ന് സീത തിരിച്ചറിയുന്നു.രാമനോടുള്ള ലക്ഷ്മണന്റെ അനന്യമായ പിന്തുണയും സഹോദരബന്ധത്തിന്റെ മഹത്വവും
ഇന്ദ്രജിത്തിനെതിരായ യുദ്ധത്തിലൂടെ ലക്ഷ്മണന്റെ വീരത്വവും, അതിലൂടെ സീതക്ക് അവനോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴം തിരിച്ചറിഞ്ഞതും മൂലം
ലക്ഷ്മണന്റെ ഭക്തിയും ധൈര്യവും സീതയുടെ മനസ്സിൽ എത്രമാത്രം സ്വാധീനം ചെലുത്തിയതാണെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു.

“മുന്നികാട്ടിടുമെൻ കിടാങ്ങളെ
 ക്കനിവാൽ നീ സ്വയമാഞ്ഞു പുൽകിടാം
അനസൂയവിശുദ്ധമിന്നു നിൻ മനമാനന്ദസരിത്തിൽ നീന്തിടാം”

ഇവിടെ സീത തന്റെ മക്കളെ ലക്ഷ്മണൻ കാണുന്ന ഒരു സങ്കൽപ്പദൃശ്യമാണ് വരച്ചുകാട്ടുന്നത്.
ലക്ഷ്മണൻ സ്നേഹത്തോടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ചേർത്തുപിടിക്കുമെന്നതാണ് സീതയുടെ ഭാവന.
“അനസൂയവിശുദ്ധം” എന്നത് അസൂയയോ ദ്വേഷമോ ഇല്ലാത്ത നിർമലമായ മനസ്സിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.അത്തരമൊരു നിർമലഹൃദയത്തോടെ ലക്ഷ്മണൻ ആനന്ദസമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോകും എന്നാണ് സീതയുടെ ചിന്ത.
 ഇതിലൂടെ ലക്ഷ്മണന്റെ നിർമലസ്വഭാവവും സീതയുടെ അവനോടുള്ള വിശ്വാസവും വ്യക്തമാകുന്നു.

“വിടുകെൻ കഥ: വത്സ! വാഴ്ക നീ നെടുനാളഗ്രജനേകബന്ധുവായ്
ഇടരെന്നിയെയ്ഗ്ഗുണോൽക്കരം
 തടവും ബന്ധുജനങ്ങളോടുമേ”

ഇവിടെ സീത ലക്ഷ്മണന് ആശംസകൾ നേരുകയാണ്.
“എന്റെ കഥ ഇനി വിടുക” എന്ന് പറഞ്ഞ്, അവൾ സ്വന്തം ദുഃഖങ്ങൾ ഒഴിവാക്കി ലക്ഷ്മണന്റെ ഭാവി ജീവിതത്തിനാണ് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്.“വത്സ” എന്നത് സ്നേഹപൂർവ്വമായ അഭിസംബോധനയാണ്.
ലക്ഷ്മണൻ ദീർഘകാലം രാമനോടൊപ്പം സന്തോഷത്തോടെ ജീവിക്കട്ടെ എന്ന് അവൾ ആശംസിക്കുന്നു.ദുരിതങ്ങളില്ലാതെ, സദ്ഗുണങ്ങളോടെയുംബന്ധുക്കളോടൊപ്പവും സമൃദ്ധമായ ജീവിതം നയിക്കട്ടെ എന്നതാണ് സീതയുടെ പ്രാർത്ഥന.

ഈ വരികളിലൂടെലക്ഷ്മണന്റെ നിർമലവും സ്നേഹപൂർണ്ണവുമായ സ്വഭാവം
സീതയുടെ അവനോടുള്ള ആഴത്തിലുള്ള സ്നേഹവും വിശ്വാസവും
ലക്ഷ്മണൻ്റെ സന്തോഷത്തിനായി ഉള്ള ഹൃദയപൂർവ്വമായ ആശംസയും
 ഒരുമിച്ചു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

ഇത് സീതയും ലക്ഷ്മണനും തമ്മിലുള്ള ശുദ്ധമായആത്മബന്ധത്തെ വളരെ മനോഹരമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ആസ്വാദനക്കുറിപ്പ്

ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത എന്ന കൃതി മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട സൃഷ്ടിയാണ്. കുമാരനാശാൻ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തോടുള്ള പരിചയവും നവോത്ഥാന ചിന്തകളുടെ സ്വാധീനവും കാരണം റൊമാന്റിക് കാവ്യശൈലി സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ ജീവിതസ്നേഹവും അതിന്റെ നശ്വരതയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകളും കാണാം. ഇതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾക്ക് ദാർശനികമായ ഉയർച്ച നൽകുന്നത്.
വി.സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ വിശ്വരൂപവും ആശാന്റെ നളിനിയും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതോടെ മലയാളത്തിൽ റൊമാന്റിക് പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചു എന്നാണ് വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്.1919-ൽ എഴുതിയ ചിന്താവിഷ്ടയായസീതസ്വഗതാഖ്യാനരൂപത്തിലുള്ള കൃതിയാണ്. അതായത്, സീത തന്റെ മനസ്സിലുള്ള ചിന്തകൾ സ്വയം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രീതിയിലാണ് കാവ്യം മുന്നോട്ട് പോകുന്നത്. ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഉള്ളിലെ വേദനയും ചിന്തകളും സ്വതന്ത്രമായി അവതരിപ്പിച്ചഈരീതിമലയാളസാഹിത്യത്തിൽ അപൂർവ്വമായിരുന്നു.

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെ വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ, ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ തുടങ്ങിയ കവികളും പുരാണകഥാപാത്രങ്ങളെ പുതുമയോടെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ആശാന്റെ സീത സാധാരണ കഥാപാത്രമല്ല; വായനക്കാരന്റെ മനസ്സിൽ ആഴത്തിലുള്ള ചിന്തകൾ ഉണർത്തുന്ന വ്യക്തിത്വമാണ് അവൾക്കുള്ളത്.
വാൽമീകിയും കാളിദാസനും സീതയെ അവതരിപ്പിച്ച രീതികളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, ആശാൻ സീതയ്ക്ക് പുതിയ മാനസികഗൗരവവും ചിന്താശേഷിയും നൽകി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആശാന്റെ സീത ഒരു പുതിയ രൂപത്തിൽ നമുക്ക് മുന്നിലെത്തുന്നു.ഈ കൃതിയിൽ സീത അഭിമാനബോധമുള്ള സ്ത്രീയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യർക്കുള്ള മാന്യതയും സ്വാഭിമാനവും സീതയ്ക്ക് വളരെ പ്രധാനമാണ്. സ്ത്രീകളെയും

മനുഷ്യരായി കാണുന്ന ആധുനിക ചിന്തയാണ് ഈ കൃതിയുടെ അടിസ്ഥാനം. ആശാന്റെ നായികമാരിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ മാനസികസംഘർഷം അനുഭവിക്കുന്നത് സീതയാണെന്ന് പറയാം.
ഈകൃതിയിൽഏകദേശം192ശ്ലോകങ്ങളുണ്ട്. ശ്രീരാമന്റെ അശ്വമേധയാഗത്തിന് ലവകുശന്മാർ അയോധ്യയിലേക്ക് പോകുന്ന സമയത്ത്, വാൽമീകിയുടെ ആശ്രമത്തിനടുത്തുള്ള ഒരു ഉദ്യാനത്തിൽ ഒറ്റയ്ക്കിരുന്ന് സീത തന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും ഭാവിയെക്കുറിച്ചും ചിന്തിക്കുന്നതാണ് ഇതിന്റെ പശ്ചാത്തലം.

ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത ഒരു സ്ത്രീയുടെ മനസ്സിലെ വേദനകളും ചിന്തകളും സ്വതന്ത്രമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന, ദാർശനികചിന്തകളുംനവോത്ഥാനചിന്തകളും നിറഞ്ഞ മഹത്തായ കൃതിയാണ്.

ചോദ്യങ്ങളും ഉത്തരസൂചികകളും

1.കനിവാർന്നനുജ !പൊറുക്ക ഞാൻ
നിനയാതോതിയ കൊള്ളിവാക്കുകൾ
സന്ദർഭം വിവരിക്കുക ?

തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ്റെ അധ്യാത്മ രാമായണം കിളിപ്പാട്ട് എന്ന കൃതിയിൽസീത ലക്ഷ്മണനെ കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്ന ഒരു രംഗമാണ് ഇത് .വികാരഭരിതമായ ഈ സന്ദർഭം തൻറെ മനസ്സ് സഞ്ചരിച്ച ദുർമാർഗത്തെ പറ്റി സീത ചിന്തിക്കുന്ന രീതിയിലാണ് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് .
സീത ലക്ഷ്മണനോട് ക്ഷമ ചോദിക്കുന്ന രംഗമാണിത്.അരണ്യവാസകാലത്ത്, രാമനും സീതയുംലക്ഷ്മണനുംകൂടെയുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ മാരീചൻ സ്വർണമൃഗത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ എത്തുന്നു. അതിനെ കണ്ട സീതയ്ക്ക് അതിനെ പിടിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹം തോന്നുന്നു. അതിനാൽ രാമൻ അതിനെ പിന്തുടർന്ന് പോകുന്നു.
കുറച്ചു സമയത്തിന് ശേഷം, മാരീചൻ “ഹാ ലക്ഷ്മണാ! ഹാ സീതേ!” എന്നിങ്ങനെ രാമന്റെ ശബ്ദത്തിൽ കരയുന്നു. ഇത് കേട്ട സീത ഭയന്ന് ലക്ഷ്മണനോട് ഉടൻ രാമനെ രക്ഷിക്കാൻ പോകാൻ പറയുന്നു.

എന്നാൽ ലക്ഷ്മണൻ രാമന് ഒന്നും സംഭവിക്കില്ലെന്ന് അറിയുന്നതിനാൽ പോകാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നു.
ഈ സമയത്ത് സീത അവിവേകത്തോടെ ലക്ഷ്മണൻ്റെ ഭക്തിയെയും വിശ്വാസത്തെയും സംശയിക്കുന്ന രീതിയിൽ കടുത്ത വാക്കുകൾ പറയുന്നു.
പിന്നീട്, തന്റെ തെറ്റ് മനസ്സിലാക്കിയ സീത ലജ്ജയും ഖേദവുംകൊണ്ട് ലക്ഷ്മണനോട് ക്ഷമ ചോദിക്കുന്നു. അതാണ് ഈ വരികൾ.
"കനിവാർന്നുജാ! പൊറുക്ക ഞാൻ
നിനയാനോതിയ കൊള്ളിവാക്കുകൾ “
സീതയുടെ പശ്ചാത്താപവും വിനയവും ഇവിടെ പ്രകടമാണ്.
ക്ഷണികമായ ഭയവും ആശങ്കയും മൂലം അവൾ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾക്ക് തന്നെ കുറ്റബോധം തോന്നുന്നു.
ഇത് സീതയുടെ മനസ്സിന്റെ ശുദ്ധിയും സദ്ഗുണങ്ങളും വ്യക്തമാക്കുന്നു.

2.ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത എന്ന
കാവ്യത്തിന്റെ സവിശേഷ പ്രാധാന്യം എന്ത് ?

ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത എന്ന കാവ്യം മലയാള കവിതാ സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു മഹത്തായ സൃഷ്ടിയാണ്. സീതയുടെ മനസ്സിലെ ആന്തരിക സംഘർഷങ്ങളും ചിന്തകളും അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഈ കാവ്യം, ആശാന്റെ കാവ്യപ്രതിഭയുടെ ഉന്നത ഉദാഹരണമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.

സീതയുടെ ചിന്തകൾ വഴി ജീവിതം, ധർമ്മം, സ്നേഹംതുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ചുള്ള ആഴത്തിലുള്ള വിചാരങ്ങളാണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്.
സീതയുടെ അന്തരംഗ ചിന്തകളും സംഘർഷങ്ങളും വളരെ സൂക്ഷ്മമായി ഈ കാവ്യത്തിൽഅവതരിപ്പിക്കുന്നു.മലയാളകാവ്യത്തിൽ അപൂർവമായമനശ്ശാസ്ത്രപരമായ ആഴം ഈ കൃതിയിൽ കാണാം.

സീതയെ ഒരു ബലഹീനയായ സ്ത്രീയായല്ല മറിച്ച്സ്വാഭിമാനമുള്ള, ചിന്താശേഷിയുള്ള വ്യക്തിയായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.ഇത് സ്ത്രീയുടെ മാനവികതയുംവ്യക്തിത്വവും ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നു.

ജീവിതം,വിധി,ധർമ്മംഎന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ആഴമുള്ള ചിന്തകൾ കാവ്യത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു.
ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത എന്നകാവ്യം ഒരു ചിന്താപ്രേരകമായ അനുഭവം നൽകുന്നു.
ലളിതവും മനോഹരവുമായ ഭാഷയാണ് ഈ കാവ്യത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടു തന്നെ
കവിതയ്ക്ക് സംഗീതാത്മകതയും മാധുര്യവും നൽകുന്നു.
സമത്വം, സ്വാതന്ത്ര്യം, വ്യക്തിത്വം തുടങ്ങിയ നവോത്ഥാന ആശയങ്ങൾ ഈ കൃതിയിൽപ്രതിഫലിക്കുന്നു.
പരമ്പരാഗത കാഴ്ചപ്പാടുകളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ ഈ കൃതി നൽകുന്നു.

രാമായണത്തിലെ സീതയെക്കാൾ വ്യത്യസ്തമായി,സ്വയം ചിന്തിക്കുന്ന, ചോദ്യം ചെയ്യുന്നസീതയെആശാൻഅവതരിപ്പിക്കുന്നു.ഇത് കാവ്യത്തെ ആധുനികവും വ്യത്യസ്തവുമാക്കുന്നു.
“ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത” എന്ന കാവ്യം മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ ആഴം, ദാർശനികത, സ്ത്രീസങ്കൽപ്പത്തിന്റെ ഉയർച്ച, ഭാഷാസൗന്ദര്യം എന്നിവ കൊണ്ട് മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ അതുല്യസ്ഥാനം നേടിയിരിക്കുന്നു.
ഇത്ഒരുസാധാരണരാമായണകഥാവിഷ്കാരം മാത്രമല്ല, മറിച്ച് മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ആഴമുള്ള ചിന്തകളുടെ പ്രതിഫലനമാണ്.

സീതയുടെ മനോവിചാരങ്ങളെ ആഴത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഈ കാവ്യം, മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ ആഴം, ദാർശനികത, സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യബോധം, ഭാഷാസൗന്ദര്യം എന്നിവകൊണ്ട് ശ്രദ്ധേയമാണ്. (ഈ സൂചികകൾ വികസിപ്പിച്ച് എഴുതണം)

ഇവനെക്കൂടി

സച്ചിദാനന്ദൻ

(മഹാകവി വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോന് അന്ത്യ പ്രണാമം അർപ്പിച്ചു കൊണ്ട് എഴുതിയ കവിത)

സച്ചിദാനന്ദൻ

കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ മലയാള കവിതയ്ക്ക് ലോകസാഹിത്യത്തിലേക്കുള്ള ഒരു ജാലകമായി നിലകൊള്ളുന്ന കവിയാണ്. മലയാളത്തിൽ ആധുനികത ശക്തമായി ഉറച്ചുനിന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ അതിന്റെ മുൻഗാമികളിൽ ഒരാളായി അദ്ദേഹം മാറി. കാവ്യഭാഷ, പ്രമേയം, അവതരണരീതി എന്നിവയിൽ പുതുമകൾ കൊണ്ടുവന്ന കവിയാണ് സച്ചിദാനന്ദൻ.

എഴുത്തുരീതിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ നിരന്തര പരിണാമത്തിനു വിധേയമായി കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണ്.എഴുപതുകളിലെ മൂന്നാംലോക രാജ്യങ്ങളിലെ വിമോചനസമരങ്ങളുടെ സ്വാധീനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിൽ പ്രകടമായി. അതിലൂടെ മലയാളകവിതയിൽ ഒരു പുതിയ രാഷ്ട്രീയാധുനികതക്ക് തുടക്കമിട്ടു.

നക്സൽബാരി സമരം, അടിയന്തരാവസ്ഥ തുടങ്ങിയ സാമൂഹിക-രാഷ്ട്രീയ സംഭവങ്ങളോട് പ്രതികരിച്ച് കവിതയെ ഒരു പ്രതിരോധമാധ്യമമായി അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകൾ സർവ്വലൗകികമായ കാഴ്ചപ്പാടുകളുമായി ചേർന്നുനിൽക്കുന്നതാണ്.

കേരളത്തിന്റെ സ്വത്വാന്വേഷണവും മതേതരമായ ആത്മീയചിന്തകളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിൽ പ്രധാനമായും പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ ഉയരുന്ന മതവൽക്കരണ പ്രവണതകളെ എതിർക്കാൻ കവിതയെ ഒരു ശക്തമായ ആയുധമായി അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചു. കവിത എന്നും സമൂഹത്തെ ജാഗരൂകമായി സമീപിക്കുന്നഒരു കണ്ണാണെന്ന് അദ്ദേഹം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

ആധുനികോത്തര കവിതയുടെ മാറ്റങ്ങൾക്കിടയിലും തന്റെ രചനകളെ കാലാനുസൃതമാക്കി നിലനിർത്തുന്ന കവിയാണ് സച്ചിദാനന്ദൻ. മലയാളകവിതയെ മാത്രമല്ല, ഇന്ത്യൻ കവിതയെയും ലോകത്തിനുമുന്നിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾക്ക് വലിയ ശേഷിയുണ്ട്.

മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ മുൻകാല കവികളെയോ പ്രമുഖരെയോ അനുസ്മരിച്ച് എഴുതുന്ന ചരമോപചാരകവിതകളും വിലാപകവിതകളും ധാരാളമായി കാണപ്പെടുന്നു. ആ നിരയിൽ കുമാരനാശാൻ എ.ആർ രാജരാജവർമ്മയെ അനുസ്മരിച്ച് രചിച്ച 'പ്രരോദനം' എന്ന കവിത പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

മലയാളത്തിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കവിയായ വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ 1985 ഡിസംബർ 22-ന് അന്തരിച്ചപ്പോൾ, നിരവധി കവികൾ അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് അനുസ്മരണകവിതകൾ രചിച്ചു. എന്നാൽ അവയിൽ പലതും സാധാരണമായ ആദരസൂചനകളെക്കാൾ കൂടുതലായി വളർന്നില്ല. ഇതിന് വിപരീതമായി, കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ രചിച്ച 'ഇവനെക്കൂടി' (1986 ഫെബ്രുവരി, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്) എന്ന കവിത, വൈലോപ്പിള്ളിയെക്കുറിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടവയിൽ ഏറ്റവും ഉന്നതമായതായും, മലയാളത്തിലെ മികച്ച കവിതകളിൽ ഒന്നായും കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.

തന്റെ സമകാല കവികളെ അനുസ്മരിച്ച് സച്ചിദാനന്ദൻ നിരവധി കവിതകൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ കുമാരനാശാനെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്ന 'കായിക്കരയിലെ മണ്ണ്', വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോനെ അനുസ്മരിക്കുന്ന 'വള്ളത്തോൾ വിളിച്ചപ്പോൾ', ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായരെക്കുറിച്ചുള്ള 'ഇടശ്ശേരി', പി.യെ സ്മരിക്കുന്ന 'രണ്ടാം വരവ്', എൻ.എൻ. കക്കാട്നെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന 'കോഴിക്കോട്ടെ ഒരു രാത്രി' എന്നിവ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ്.

കാവ്യാസ്വാദനം

നിളാതീരത്ത് ശാശ്വതവിശ്രമം പ്രാപിക്കുന്ന വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോനെ സ്വീകരിക്കാൻ വേനൽക്കാലത്ത് ക്ഷീണിച്ചുപോയ നിളാനദിയോട് കവി അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടാണ് 'ഇവനെക്കൂടി' എന്ന കവിത ആരംഭിക്കുന്നത്.

തൃശൂർ പൂരത്തിലെ പ്രശസ്തമായ ആലിൻചോട്ടിലെ മേളത്തെ ഓർമ്മിപ്പിച്ച്, കാറ്റിനെ ഒരു ആനയായി കവി സങ്കൽപ്പിക്കുന്നു. ആ ആന തുമ്പിക്കൈ ഉയർത്തി വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് അവസാനമായ ആദരവ് അർപ്പിക്കണമെന്നാണ് കവി പറയുന്നത്.

തിരുവില്വാമലയിലെ പുനർജനിഗുഹയിൽ നിന്നുയരുന്ന നിലാവുകൊണ്ട് കവിയുടെ ശരീരം മൂടാൻ ധനുമാസത്തിലെ രാത്രിയോട് കവി അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. സ്വപ്നങ്ങൾ കൊണ്ട് അലട്ടപ്പെട്ടിരുന്ന ആ നെറ്റിയിൽ

സ്നേഹപൂർവ്വം ചുംബിക്കാനായി സഹ്യപർവതത്തോടും കവി അപേക്ഷിക്കുന്നു.
കാളിദാസൻ്റെ കുമാരസംഭവം എന്ന കൃതിയിൽ ഹിമാലയം ദൈവസ്വഭാവമുള്ളവനായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ, ഇവിടെ സഹ്യനും നിളാനദിയും മനുഷ്യസ്വഭാവങ്ങളോടെ കവിതയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ്റെ ഓണക്കവിതകൾ, കന്നിക്കൊയ്ത്ത്, കാക്ക, ചന്ദ്രന്റെ ചിരി എന്നീ കവിതകളെ ഓർമ്മിച്ചുകൊണ്ടാണ് കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യലോകത്തിന്റെ സവിശേഷതകളിലേക്ക് കടക്കുന്നത്. വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതകൾ പുരാതന സംസ്കാരത്തോടും പ്രകൃതിയുടെ സൗന്ദര്യത്തോടും ആഴത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നതാണെന്ന് കവി സൂചിപ്പിക്കുന്നു.
അദ്ദേഹം തുടർന്ന് സംഘകാല കവിയായ കപിലനെ ഓർക്കുന്നു. കപിലർ രചിച്ച കവിതകളിൽ പരാമർശിക്കുന്ന മരുതഭൂമിയും ഇലഞ്ഞിയും നനച്ച് ഒഴുകുന്ന നിളാനദിയെ കവി ഒരു മാതൃനദിയായി സങ്കൽപ്പിക്കുന്നു.
മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ശക്തമായ പാരമ്പര്യവും കവി ഓർമ്മിക്കുന്നു. ചിലപ്പതികാരം എന്ന കൃതിയുടെ സംഗീതനാദവും, നാടൻപാട്ടുകളുടെ താളവും, സീതയെ അനശ്വരമാക്കിയ തുഞ്ചത്ത് എഴുത്തച്ഛൻ്റെ സൃഷ്ടികളും, ദമയന്തിയുടെ വേദന ചിത്രീകരിച്ച ഉണ്ണായി വാര്യരുടെ കാവ്യങ്ങളും, ഹിമാലയ പശ്ചാത്തലത്തിലുള്ള നായികമാരെ സൃഷ്ടിച്ച കുമാരനാശാൻ്റെ കൃതികളും— ഈ പാരമ്പര്യം ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി വളർന്നതാണ് വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതകളുടെ ആന്തരിക ശക്തി എന്ന് സച്ചിദാനന്ദൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു.
തുടർന്ന് ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായരേയും പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരേയും കവി ഓർക്കുന്നു. അവരുടെ കവിതകളിൽ ദുഃഖവും ഓർമ്മകളും നിറഞ്ഞ ലോകമാണ് കാണുന്നത്. എന്നാൽ, വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ വരവ് വ്യത്യസ്തമാണ്. അദ്ദേഹം ഭൂതകാലത്തിൽ മാത്രം കുടുങ്ങാതെ, ജീവിതത്തിലെ കഠിനതയും മധുരവും ഒരുപോലെ അവതരിപ്പിച്ച കവിയാണ്.

കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ, കണ്ണീർപ്പാടം, കുടിയൊഴിക്കൽ എന്നീ കവിതകളെ ഉദാഹരണമായി എടുത്ത് വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ മലയാളകവിതയിൽ ചെയ്ത മാറ്റങ്ങളെ പരിശോധിക്കുന്നു. ശബ്ദത്തിന്റെയും നാദത്തിന്റെയും ശക്തമായ അവതാരമാണ് കവി എന്ന് കരുതി, വൈലോപ്പിള്ളിയെ അദ്ദേഹം "നാദാകാരൻ" എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്.

വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതകളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ, അവയിലെ ഉള്ളിലുള്ള വൈരുധ്യങ്ങളും കാവ്യദർശനവും സച്ചിദാനന്ദൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിലെ ആശയങ്ങളും സന്ദർഭങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം സൂക്ഷ്മമായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

"പനിനീർപ്പൂവേ നിന്നെ ഞാൻ വെറുക്കുന്നു, നിൻ മുനകൂർത്തൊരാ മുള്ളിൽ കള്ളിയിന്നറിഞ്ഞു ഞാൻ" എന്ന് എഴുതിയ കവിയാണ് വൈലോപ്പിള്ളി. ഇതിലൂടെ, ഓരോ സൗന്ദര്യത്തിനും പിന്നിൽ വേദനയും കഠിനതയും ഉണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പൂവിനൊപ്പം മുള്ളും ഉണ്ടാകുമെന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതദർശനം.

സൗന്ദര്യത്തിനിടയിലും ദുരന്തത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ കാണാൻ കഴിവുള്ള കാഴ്ചപ്പാട് വൈലോപ്പിള്ളിക്കുണ്ടായിരുന്നു. വസന്തകാലത്തിലും രോഗത്തിന്റെ സാന്നിധ്യം തിരിച്ചറിയുന്ന ദർശനമാണ് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നത്.

കവി തന്റെ വാഹനമായി "കടൽക്കാക്ക"യെ സങ്കൽപ്പിക്കുന്നു. കടലിലെ വെള്ളക്കാക്കകളെ പോലെ തന്റെ കവിതകൾ പറന്നുയരുന്നു എന്ന് വൈലോപ്പിള്ളി പറയുന്നു. കടൽക്കാക്കകൾ എന്ന കവിതയിൽ, മനുഷ്യസ്നേഹവും മാനവികതയും ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന ആശയങ്ങളാണ് അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

ഓണക്കാലത്തുണരും ഞാൻ, തിരു-

വോണപ്പാട്ടുകളാണെൻ പാട്ടുകൾ'

എന്നെഴുതിയ കവിയാണ് വൈലോപ്പിള്ളി. പുലി വരുമ്പോൾ ഓണവില്ലുകൊണ്ടു ചെറുക്കുന്ന കവിയെ സച്ചിദാനന്ദൻ കാണിച്ചുതരുന്നു. കലികാലത്തിന്റെ തോറ്റംപാട്ടു കാരനായിരുന്നു വൈലോപ്പിള്ളി. അസ്വസ്ഥവും ഹതാശവുമായ ഒരു കാലം നമുക്കു ചുറ്റും ദംഷ്ട്രയുമായി

കാത്തിരിക്കുന്നത് കവിയറിയുന്നു. നവോത്ഥാനത്തിൻ്റെ പ്രകാശനാളം കൊണ്ട് നാം തുരത്തിയ അന്ധകാരം പലതരത്തിൽ നമ്മെ ചൂഴുന്നതിൻ്റെ ദൃശ്യങ്ങളാണ് സച്ചിദാനന്ദൻ അവസാനഖണ്ഡത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. കാല്പനികവും സ്വപ്പ്നാത്മകവുമായ കവിതകളുടെ കാലം കഴിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. മലയാളകവിതയിലെ മധുരഘട്ടം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വാക്കിലും മനസ്സിലും പാരുഷ്യം പെരുകുന്നു.

കവിയുടെ മരണത്തെ ഒരു വ്യക്തിയുടെമാത്രം അന്ത്യമായല്ല, ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെതന്നെ മൂല്യബോധത്തിന്റെയും ഭാവുകത്വത്തിന്റെയും നീതിബോധത്തിൻ്റെയും അവസാനമായിട്ടാണ് സച്ചിദാനന്ദൻ കാണുന്നത്. മിടിപ്പു താഴുന്നത് തൻ്റെ ഭാഷയുടെ നെഞ്ചിനാണെന്നും തന്റെ യൗവനമാണ് ഇറക്കിക്കിടത്തിയത് എന്നും നീതിയുടെ മിഴിയാണ് തിരുമ്മിയടച്ചത് എന്നും തന്റെ നാടിൻ്റെ നട്ടെല്ലാണ് ചിതയിൽ പൊട്ടുന്നതെന്നും ഒരു പൂക്കാലമാണ് നിളാതീരത്ത് എരിഞ്ഞമർന്നതെന്നും കവി പറയുന്നു. ചന്ദ്രന്റെ ചിരി എന്ന കവിതയിൽ വൈലോപ്പിള്ളി ആവിഷ്കരിച്ചതുപോലെ, നിർധനകുടുംബത്തിന് മുന്നിൽ സ്വർണ്ണത്തളികയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ചന്ദ്രൻ വീണ്ടും ആകാശത്തിൽ ചിരിതൂകി നിൽക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ടാണ് കവിത അവസാനിക്കുന്നത്.

ഡോ എം ലീലാവതി ഇവനെക്കൂടി എന്ന കവിതയെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. “ചരമകവിതകൾപ്രായേണ മണ്ണടിയാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവയാവാറുണ്ട്ഇവനെക്കൂടി എന്ന കവിതയാകട്ടെ,മണ്ണിലേക്ക് വലിക്കുന്ന ഗുരുത്വാകർഷണശക്തിയെ മറികടന്ന് ചരമ കവിതയുടെ ദ്യോവിലേക്ക് ആ സ്വർണ്ണ ക്കിണ്ണത്തോടൊപ്പം ഉയർന്നുചെന്നിരിക്കുന്നു' (സച്ചിദാനന്ദന്റെ ലോകങ്ങൾ, മാതൃഭൂമി, 2006).

മലയാള കാവ്യപാരമ്പര്യത്തിന്റെ വിശാലമായ ഭൂമികളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചു ഇന്നത്തെ കാലത്തിന്റെ വേദനയുള്ള യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്ക് വായനക്കാരനെ നയിക്കുന്ന കവിതയാണ് ‘ഇവനെക്കൂടി’. കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ ഈ കവിതയിൽ, വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ്റെ കൃതികളുടെ പേരുകൾ ചേർത്തുകൊണ്ട് ഒരു സാധാരണ ചരമോപചാരകവിത രചിച്ചിട്ടില്ല. അതിനു പകരം, നിളാനദിയെ ഒരു മാതൃനദിയായി

കണക്കാക്കി, അതിലൂടെ ഒഴുകുന്ന സംസ്കാരത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് വായനക്കാരനെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുകയാണ് അദ്ദേഹം.
വൈലോപ്പിള്ളി ചെറിയ ചെറിയ ജീവിതാനുഭവങ്ങളിലെ വേദനകളെ ഒരുമിച്ച് ചേർത്ത്, അവയെ അനശ്വരമായ ഒരു ജീവിതഗാനമായി മാറ്റിയ കവിയാണ്. മരണത്തെ പോലും അതിജീവിക്കുന്ന ജീവിതത്തിന്റെ ശക്തിയെ ഉയർത്തിക്കാട്ടാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു.
തന്റെ കവിതയുടെ ഉറവിടം ഒരു ചെറുകുളം അല്ല, മറിച്ച് വിശാലമായ ജീവിതസമുദ്രമാണെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതായത്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ ജീവിതത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയുംആഴവുംപ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നവയാണ്.ജീവിതത്തിലെ ദുരന്തങ്ങളെയും അപകടങ്ങളെയും പോലും പ്രത്യാശയിലേക്ക് മാറ്റാൻ കഴിയുമെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. മരണത്തിനും നാശത്തിനും കാരണമാകാവുന്ന വസ്തുക്കളെയും സന്തോഷത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങളാക്കി മാറ്റാൻ കഴിയും എന്ന ആത്മവിശ്വാസം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.
ജീവിതം പലപ്പോഴും സമ്പത്തും സൗഭാഗ്യവും കാണിച്ചാലും, അതിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള ശൂന്യതയും സത്യവും തിരിച്ചറിഞ്ഞ കവിയാണ് വൈലോപ്പിള്ളി. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ ജീവിതത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ സത്യസന്ധമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ്റെ കയ്പവല്ലരിയിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിൽ മൃദുത്വത്തിനകത്ത് ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന കഠിനതയും, മധുരത്തിനൊപ്പം ലഘുവായ കയ്പും ഒരുമിച്ചാണ് കാണപ്പെടുന്നത്.
ഇത്തരം വൈവിധ്യമാർന്ന കാവ്യഗുണങ്ങളെ മുഴുവനായി ഉൾക്കൊള്ളാൻ 'ഇവനെക്കൂടി' എന്ന കവിതയ്ക്ക് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട് ഓണപ്പാട്ടിന്റെ താളവും, കന്നിവയലിലെ പോഷകത്വവും, തെക്കൻപാട്ടിന്റെ ശക്തിയും, പാതിരാപ്പൂവിന്റെ മാധുര്യവും, കാക്കയുടെ ചിറകിലെ ഉത്സാഹവും, ഇളനീരിന്റെ ശൈശവസൗന്ദര്യവും രൂപപ്പെടുത്തുന്ന കവിയാണ് വൈലോപ്പിള്ളി എന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. അറിവിന്റെ പുതുമയും, കൈതപ്പൂവിന്റെ സൗന്ദര്യവും, ജീവിതത്തിലെ മുറിവുകളുടെ വേദനയും, മുളങ്കാടിന്റെ സംഗീതവും ചേർന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത.
നിളാനദി ഈ കവിതയിൽ പ്രധാനമാകുന്നത്, വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ അന്ത്യവിശ്രമത്തിന് സാക്ഷിയായതിനാലല്ല മാത്രം. ആ നദിയുടെ തീരങ്ങളിൽ

നിലനിന്നിരുന്ന സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവുമായ ജീവിതം ക്ഷയിച്ചുപോകുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആശങ്കയും കവിതയിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിത ഒരു സന്ധ്യാസൂര്യനെപ്പോലെ ചായുകയും, ഒരേസമയം ശാന്തതയും തണുപ്പും നൽകുകയും ചെയ്യുന്നതായി കവി പറയുന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും വേദനയുടെയും നടുവിൽ സ്വർണ്ണത്തളികപോലെ തെളിയുന്ന പൂർണ്ണചന്ദ്രനാണ് വൈലോപ്പിള്ളി എന്ന ആശയത്തോടെ കവിത അവസാനിക്കുന്നു.
ഇവിടെ വേദനയേക്കാളും നിരാശയേക്കാളും പ്രധാനമായി പ്രകടമാകുന്നത് പ്രത്യാശയാണ്. "ദാനം ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധമായ സ്വർണ്ണക്കിണ്ണം" പോലെ പ്രകാശിക്കുന്ന കവിയാണ് വൈലോപ്പിള്ളി; അമാവാസിക്ക് ശേഷം വീണ്ടും പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ ഉദിക്കുന്നതുപോലെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രകാശവും വീണ്ടും വീണ്ടും ഉയർന്നുവരുമെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്ന പ്രത്യാശയാണ് ഈ വരികളിൽ ഉള്ളത്.

ചോദ്യങ്ങളും ഉത്തര സൂചികകളും

1.മിടുപ്പുതാഴുന്നതെൻ ഭാഷതൻ നെഞ്ചിന്നല്ലോ - വിശദീകരിക്കുക

"മിടിപ്പു താഴുന്നതെൻ ഭാഷതൻ നെഞ്ചിന്നല്ലോ" എന്ന വരിയിലൂടെ സച്ചിദാനന്ദൻ, വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോനെക്കുറിച്ച് വളരെ ആഴമുള്ള ഒരു ആശയം അവതരിപ്പിക്കുന്നു.
"എൻ ഭാഷതൻ നെഞ്ച്" → മലയാളഭാഷയുടെ ഹൃദയം
"മിടിപ്പു താഴുന്നു" → അതിന്റെ ജീവശക്തി കുറയുന്നു / ക്ഷയിക്കുന്നു
വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ അഭാവം മലയാളഭാഷയുടെ ഹൃദയമിടിപ്പുതന്നെ കുറയുന്നതുപോലെ വലിയ നഷ്ടമാണ് എന്നതാണ് സച്ചിദാനന്ദൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.
വൈലോപ്പിള്ളി മലയാള കവിതയിൽ മാനവികതയും മനുഷ്യസ്നേഹവും ജീവിതസത്യങ്ങളും നിറച്ച കവിയാണ്.
അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ ഭാഷയ്ക്ക് ജീവനും സ്പന്ദനവും നൽകി.
അത്തരം ഒരു കവിയുടെ വേർപാട്
ഒരു വ്യക്തിയുടെ മരണം മാത്രമല്ല,
ഭാഷയുടെ ആന്തരിക ശക്തിയുടെ ക്ഷയം കൂടിയാണ്.

കവിയുടെ വികാരം ഇവിടെ സച്ചിദാനന്ദൻ
ദുഃഖവും ആദരവും,നഷ്ടബോധവും
ഒന്നിച്ചു ചേർത്ത് പറയുന്നു.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ, "വൈലോപ്പിള്ളി ഇല്ലെങ്കിൽ മലയാളഭാഷയുടെ ഹൃദയമിടിപ്പ് തന്നെ കുറഞ്ഞുപോകും" എന്ന അത്യന്തം ശക്തമായ രൂപകപ്രയോഗം ആണ് ഈ വരിയിൽ കാണുന്നത്.ഈ വരി കൊണ്ട് സച്ചിദാനന്ദൻ പറയുന്നത് വൈലോപ്പിള്ളി യെപോലൊരു മഹാകവി ഇല്ലാതാകുന്നത് മലയാളഭാഷയുടെ ജീവശക്തി തന്നെ ക്ഷയിക്കുന്നതിനു തുല്യമാണ് എന്നതാണ്.

2. വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതകളിലെ ഏതെല്ലാം സവിശേഷതകളാണ് ഇവനെക്കൂടി എന്ന കവിതയിൽ സച്ചിദാനന്ദൻ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്.?

വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധര മേനോൻ എന്ന കവിയുടെ കാവ്യസവിശേഷതകൾ കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ തന്റെ "ഇവനെക്കൂടി" എന്ന കവിതയിൽ അതീവ സൃഷ്ടിപരമായി ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ കവിത ഒരു അനുസ്മരണ കവിത മാത്രമല്ല; വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതാത്മാവിനെ പുതുക്കി സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു കാവ്യാനുഭവമാണ്.
പ്രധാന സവിശേഷതകൾ

ലാളിത്യവും സ്വാഭാവികതയും
വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതകളിൽ കാണുന്ന ലളിതവും സ്വാഭാവികവുമായ ഭാഷാശൈലി സച്ചിദാനന്ദൻ ഇവിടെ പുനരാവിഷ്കരിക്കുന്നു.അധിക അലങ്കാരങ്ങളില്ലാതെ, ജീവിതത്തിന്റെ സ്വാഭാവിക പ്രവാഹം പോലെ കവിത മുന്നോട്ട് പോകുന്നു.

പ്രകൃതിയോടുള്ള അടുപ്പം
വൈലോപ്പിള്ളി കവിതകളിൽ പ്രകൃതി ഒരു പശ്ചാത്തലം മാത്രമല്ല, ജീവിക്കുന്ന സാന്നിധ്യമാണ്."ഇവനെക്കൂടി"യിൽ പ്രകൃതി മനുഷ്യജീവിതവുമായി ചേർന്ന് നിൽക്കുന്ന രീതിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ഗ്രാമീണ ജീവിതത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം
സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തെ ആധാരമാക്കിസത്യസന്ധമായി അവതരിപ്പിച്ചകവിയാണ് വൈലോപ്പിള്ളി.സച്ചിദാനന്ദൻ ഈ കവിതയിൽ അത്തരം പ്രത്യേകതളും കവിയുടെജീവിതവും അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ അനുഭവങ്ങളും ഈ കവിതയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നു.

വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതകളിൽ ശക്തമായ മനുഷ്യസ്നേഹം കാണാം.
“ഇവനെക്കൂടി”യിൽ മനുഷ്യന്റെ വേദനകളും കരുണയും സഹാനുഭൂതിയും ദൃഢമായി പ്രകടമാകുന്നു.ദുഃഖവും സൌന്ദര്യവും ചേർന്ന ഭാവംവൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതകളിൽ കാണാം. ദുഃഖം പോലും സൗന്ദര്യമായി മാറുന്നു എന്ന പ്രത്യേകതയു വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതക്കുണ്ട്. അതുപോലെ
ഈ കവിതയിലും വിഷാദവും സൗന്ദര്യവും ചേർന്ന ഒരു മൃദുലമായ ഭാവമാണ് കാണുന്നത്.

സാധാരണ അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് ഗൗരവമുള്ള തത്വചിന്തയിലേക്ക് ഉയരുന്ന വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ശൈലി സച്ചിദാനന്ദൻ അനുകരിക്കുന്നു.ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥം, മനുഷ്യന്റെ സ്ഥാനം എന്നിവയെ കുറിച്ചുള്ള സൂക്ഷ്മമായ ചിന്തകൾ ഇവിടെ കാണാം

“ഇവനെക്കൂടി” എന്ന കവിതയിൽ കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ, വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധര മേനോൻ എന്ന മഹാകവിയുടെ ലാളിത്യം പ്രകൃതിസ്നേഹംമനുഷ്യസ്നേഹംഗ്രാമീണ യാഥാർത്ഥ്യംതത്വചിന്തഎന്നിവയെസമന്വയിപ്പിച്ച് പുതുമയോടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.
അതുകൊണ്ട് ഈ കവിത ഒരു അനുസ്മരണംമാത്രമല്ല,വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കാവ്യലോകത്തിന്റെ പുനർജന്മം തന്നെയാണ്. (ഈ പോയൻ്റുകൾ വിശദീകരിച്ചെഴുതാം)